

COLUMN MYRTHE MEESTER

Roes

Alles is roesachtig aan ons reisje naar Venetië. Dat het ons eerste weekje weg is samen. Dat we ons dagelijks, tussen onze tochten langs grachtjes, palazzi en zalen vol

kunst, een intieme siësta permitteren in onze schemerige kamer aan het water. Slechts een flinterdun laagje gordijn scheidt onze klamme, verstrengelde lijven van de gal-mende echo's van passerende bootjes.

Wel is het lastig om op te staan na deze frivole intermezzo's: ik weet dat het tijd is voor de tweede helft van de dag, maar kan me onmogelijk losrukken van de aanblik van zijn lome, behaaglijk in de kussens neergevleide lijf, zijn armen nonchalant gekruist achter zijn hoofd, zijn haren warrig en zijn geslacht een tevreden soezend dier-tje op zijn dij.

Het is diezelfde aanblik die ik herken in de erotische schilderijen die curator Adriano Pedrosa, zelf queer, voor de laatste Biënnale van Venetië selecteerde. Vooral word ik getroffen door de intieme doeken van Louis Fratino (1993), een Amerikaanse kunstenaar die precies de lome, postcoïtale roes van twee mannelijke geliefden weet te vangen, vaak broeierig verlicht door het oranje van de avondzon.

Neem *Kissing my Foot*: te midden van een oerwoud van benen, gebruind en vol krullerige haartjes, buigt een jongeman zich voorover om de voet van zijn vriend te kussen. Alles in dit schilderij ademt de warme, begerige roes die ikzelf al de hele vakantie door mijn ledematen voel stromen. Ik geniet van Fratino's aandacht voor de schoonheid van het mannenlichaam, inclusief beharing, tedere gebaartjes en geslachtsdeel, zowel in actie als in rusttoestand. De kunstenaar mag dan homoseksueel zijn, maar zijn blik verschilt niet veel van de heteroseksuele mijne.

Louis Fratino, *Kissing my foot*, 2024

In de kunstgeschiedenis zijn het van oudsher vrouwen die worden afgebeeld als lustobject, bevallig en naakt, vaak liggend poserend voor de mannelijke kijker. Schilderden of beeldhouwden (mannelijke) kunstenaars tóch mannelijke naakten, dan waren die meestal actief en gespierd, rechtop, met geopende ogen, zoals de trotse *David* van Michelangelo. Alsof passieve behaagzucht strikt voor vrouwen was gereserveerd, terwijl mannen per definitie actieve, stoere wezens zouden zijn. Het mooie aan Fratino's werk vind ik nu juist dat hij de – vaak genegeerde – alledaagse mannelijke kwetsbaarheid omarmt, inclusief tedere loomheid, liggende poses en liefdevolle blikken.

Ik moet denken aan Leonor Fini (1907-96), een van de eerste vrouwelijke kunstenaars die mannen schilderde vanuit een erotisch perspectief. Opvallend genoeg slapen haar mannelijke naakten altijd, met een rank, sierlijk, onbehaard lijf dat haast vrouwelijk aandoet, terwijl ze worden gadegeslagen door een – boven hen uit

torenende, enigszins dreigende – vrouwelijke minnaar of sfinx. In feite draait Fini hiermee de eeuwenoude machtsverhoudingen om: haar vrouwelijke blik reduceert voor de verandering de mán tot passief, marmerachtig lustobject, ontdaan van individualiteit.

Ook Fratino's jongens zijn kwetsbaar, een lust voor het oog en soms, bijvoorbeeld als ze slapen, volledig passief. Maar in tegenstelling tot Fini's naakten zijn zij geen lege, gladgepolijste hulzen: ze leven, ze zijn geliefden van vlees en bloed, compleet met zweet, oorringetjes, schaamhaar en soms een stijve. Het is die doorleefde dimensie, die wederzijds broeiende intimiteit tussen twee afgebeelde mannen, of tussen schilder en model, die mij zo raakt en die precies mijn eigen roesachtige hunkering naar mijn geliefde weerspiegelt.

Tip: in Kunsthal Kade te Amersfoort is t/m 5 januari het schilderij 'Maritime Landscape' (2018) van Louis Fratino te zien, onderdeel van de expositie 'Slaap!'.

Leonor Fini, **Chthonian Deity watching over the sleep of a young man**, 1946